byl podle mínění pisatelova a podle toho, jak průměrný čtenář projevu rozumí, do těchto záměrů B. zasvěcen, že věděl o pohnutce, která vedla Dr. B. k přijetí soukromého žalobce do »N.«, že vstoupil do jeho služeb s vědomím, že je nástrojem k dosažení nekalých a závadných machinací a že dokonce v takovém smyslu ve svém novém postavení působil. Na to najmě nepoukazují ani nadpis dotčené kapitoly »Zneškodnění služby dozorčí a postavení její do služeb ideje hospodářské kontinuity rakouské«, ani zmínka o výměně osob, ani o »bývalých jeho zaměstnancích« ani uvozovky při slovech »výměnou osob« a při slovu »řádně«. Tyto jednotlivosti, jichž se zmateční stížnost dovolává, poukazují sice k tomu, co Dr. B. zamýšlel, leč nikoli k tomu, že soukromý žalobce byl prý ochoten, dáti se k jeho závadným cílům zneužívati.

Nelze proto tvrditi, že souzený projev uvádí skutečnosti, které by mohly soukromého žalobce vydati v opovržení nebo snížiti v obecném mínění ve smyslu § 2 zák. o ochraně cti.

Čís. 6336.

K pojmu úmyslu eventuálního a k jeho rozlišení od vědomé nedbalosti.

Přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži může býti spáchán jen dolosně, nikoli z nedbalosti ať již vědomé nebo nevědomé; nestačí, že si pachatel mohl nebo měl uvědomiti nepravdivost svých údajů.

(Rozh. ze dne 13. března 1939, Zm I 100/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby vznesené naň pro přečin zlehčování podle § 27 zákona č. 111/1927 Sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnosti soukromého žalobce, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5, 9, písm. a) tr. ř., nelze přiznati úspěch.

Nalézací soud opírá svůj zprošťující nález mimo jiné též o závěr, že tu schází subjektivní stránka skutkové podstaty stíhaného přečinu zlehčování podle § 27 zákona čís. 111/1927 Sb. z. a n., poněvadž hledíc k tomu, co bylo rozsudkem o vlastnostech matrací celožíněných a matrací s perovými vložkami zjištěno po stránce objektivní, nelze prý míti za to, že si obžalovaný byl vědom, že stíhané údaje obsažené v jeho dopise ze dne 25. června 1937 jsou nepravdivé.

Jen podpůrně usuzuje nalézací soud na nedostatek tohoto vědomí u obžalovaného i z korektní prý formy dopisu, o nějž jde, takže se netřeba zabývati vývody, jimiž zmateční stížnost napadá toto jen podpůrné odůvodnění.

Jinak však namítá zmateční stížnost toliko, že nalézací soud prý přehlédl, že obžalovaný jednal aspoň se zlým úmyslem eventuálním.

Podle ustálené judikatury stačí ovšem k naplnění subjektivní skutkové podstaty uvedeného přečinu dolus eventualis, totiž, že si pachatel uvědomil aspoň možnost, že jeho údaje nejsou pravdivé, přes to však údaje učinil, nezjednav si jistoty, a že by ho bylo od jeho jednání neodvrátilo ani nabyté přesvědčení o nepravdivosti učiněných údajů; vždyť povaha tohoto druhu zlého úmyslu tkví všeobecně v tom, že si pachatel představil způsobení trestného výsledku jako možný výsledek svého jednání, čili že o možnosti tohoto výsledku uvažoval, avšak přes to se pro čin rozhodl, jsa i s tímto trestným výsledkem srozuměn. Pojem eventuálního zlého úmyslu tudíž vyžaduje, aby pachatelova vůle s m ě ř o v a l a aspoň k možnému snad p o r u š e n í právního statku. Právě v tomto chtění výsledku, byť i jen jako možnost představeného, je moment, pro který se tento myšlenkový a citový pochod pachatelův rovná pojmu úmyslu a nikoli pouhé vědomé nedbalosti, která by byla založena tím, že pachatel sice rovněž uvažoval o možnosti trestného výsledku, avšak — ovšem z nedbalosti — doufal, že právní statek nebude porušen.

Naproti tomu dovozuje zmateční stížnost toliko jednak, že pro naplnění pojmu eventuálního zlého úmyslu stačí pouhá možnost obžalovaného, přesvědčiti se o nesprávnosti údajů, jednak, že obžalovaný skutečně měl dostatečnou možnost, výrobky soukromého žalobce poznati a dříve, než údaje učinil, jejich správnost si ověřiti, že však přes to údaje učinil, aniž této možnosti využil a aniž si zjednal jistotu.

Neprávem má zmateční stížnost za to, že by tím byly vyčerpány náležitosti eventuálního zlého úmyslu. Stěžovatel přehlíží, že podle toho, co předesláno, k naplnění pojmu eventuálního zlého úmyslu nestačí pouhá možnost, ani třebas povinnost, aby pachatel vzal možnost trestného výsledku (v souzeném případě možnost, že jde o údaje nepravdivé) v okruh svých úvah, nýbrž že se vyžaduje, že si pachatel možnost trestného výsledku s k u t e č n ě u v ě d o m i l, ale přes to nazdařbůh jednal, jsa i s trestným výsledkem srozuměn. Pouhým tvrzením, že si obžalovaný m o h l nepravdivost svých údajů u v ě d o m i t i, nedoličuje zmateční stížnost ani vědomou nedbalost, natož eventuální zlý úmysl, nýbrž jen po případě nevědomou nedbalost. A tu nutno stěžovateli připomenouti, že přečin zlehčování podle § 27 zákona čís. 111/1927 Sb. z. a n. může býti spáchán jen dolosně, leč nikoli z nedbalosti ať vědomé či nevědomé.

Zmateční stížnost tedy nevyvrací úsudek nalézacího soudu o nedostatku subjektivní skutkové podstaty uvedeného přečinu, pročež nebylo třeba se zabývati jejími dalšími vývody směřujícími proti úvahám nalézacího soudu o tom, že tu není skutková podstata jmenovaného přečinu ani po stránce objektivní.